

Publicerad 2009-07-27 21:43 av Olsdotter

Och jag vet inte ens ditt namn

Han var så fin där i mörkret. Sittandes.

Ögonen glittrade, men jag öppnade inte min mun.

Och våra kroppar var fyllda med mod.

Du log, jag log. Jag tittade ner.

Blickar hit och dit.

Men nu syns du inte längre.

Dagen hade trätt fram.

Tänk att du satte ett spår i mig.

En rispa.

Du rispade in din närhet.

Och jag vet inte ens ditt namn.

För vi öppnade inte våra munnar. Bara log.

Snart glömmer jag ditt ansikte.

Snart läks rispan ihop.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Olsdotter med Poeter.se id #29690 innehar upphovsrätten